

Leto 8, št. 43

maj 2011

Glasilo skupine SRCE

Skupnost Razvezanik v Cerkvi

Cvetka Lavrič:

MOJA MATI MARIJA

O Marija, mati ljubljena,
ki rodila si nam Jezusa.

Slavim te dneve in noči,
vedno z mano bodi Ti.

Darujem Ti veselje, trpljenje in skrbi,
saj mati moja si.

V noči samotni Ti me krepčaš,
mir v srcu za spanje mi daš .

Tako slavim Te dneve in noči,
saj vem, da vedno z mano hodiš Ti.

Igor Ribič:

NAMESTO UVODA

Pisanje uvodnika k tej številki našega glasila sem prepustil svetlobi, ki v teh majskih dneh riše v naših očeh rajske podobe stvarstva, v katerega smo vsajeni. Dragi srčki, ozrite se okrog in se jih naužijte. Naj vam bodo primerna priprava na počitniške dni, ki že trkajo na vrata.

Prijetne počitnice želim in prijazno vabljeni k branju glasila!

6 POZITIVNE MOŽNOSTI ZA STARŠE V ODNOSU DO OTROK

6.5 Vadite svoje otroke

Roditelj, ki ostane sam, potrebuje vire, iz katerih se lahko tudi kaj nauči. Nekateri stvari mora vedeti. Toda ne poskušajmo storiti vse naenkrat. Če med branjem kakšne knjige začnete takole razmišljati: »Joj, koliko stvari bi moral moj otrok vedeti, jaz pa ga prav nič ne učim,« vas bo popadla strašna krivda, ki vam bo pobrala moči. Obupavali boste, da bi sploh kaj storili in si za kaj prizadevali. Ker ne morete storiti vsega naenkrat, vas navdaja skušnjava, da ne bi storili nič. A važno je, da se lotimo enega vidika naenkrat. Drugega za drugim in počasi.

Vašega otroka vadite po korakih in jasno določite cilje. Zapišite si nekaj posebnih stvari, za katere hočete, da bi se jih naučil, da jih bo znal tudi, ko odraste. Pomislite na duhovne, čustvene, telesne, vzgojne, odnosne in finančne cilje. Potem ko ste si zapisali področja, na katerih bi radi delali z otrokom, določite prednosti in praktične korake, da vi in vaši otroci te cilje dosežete.

Na primer: če bi otroku radi pomagali duhovno rasti, se lahko odločite, da boste skupaj z njim vsak dan na kratko brali Sveto pismo. Določite si čas v dnevu, tednu in mesecu, ko se boste temu posvetili. Pomembno je, da pri tem, kar ste začeli, vztrajate.

Dragi Bog, pomagaj mi, da se bom lotil ene stvari naenkrat in vztrajal pri vzgoji svojega otroka. Amen.

6.6 Življenjski nazor, ki ga prenesemo otrokom

Vaša ključna starševska vloga je otroku pomagati, da razvije življenjski nazor. Vsak ima svojega. Življenjski nazor je tisto, na kar vsak računa, da bo lahko šel skozi življenje. Če hočete otroku pomagati graditi življenjski nazor, bodite pozorni, kakšen nazor vsak dan oblikujete doma. Npr. »Samo da dobim naslednjo plačo, pa bo vse dobro.« Ali: »Vse, kar potrebujemo, je avto, ki bo delal.« Morda pa je vaš nazor takšen: »Če se še enkrat poročim, bo pa vse v redu in bom srečen.«

Le k Bogu teži moja duša, da se pomiri, od njega je moja rešitev. Le on je moja skala in moja rešitev, moja trdnjava: ne bom veliko omahoval.

(Ps 62, 2-3)

Vaš življenjski nazor naj bi bila vera v Jezusa Kristusa. Srce nazora je računati na Gospoda, ne glede na to ali ste sposobni razumeti trenutne okoliščine. Vaši otroci morajo videti, da je vaš življenjski nazor zaupanje v Jezusa. Od vas bodo odšli s tem nazorom: edini trdni nazor je vera v Jezusa Kristusa, ki nam pokaže Boga in nas vrne

nam samim.

Morda ste prepričani, da je vaš nazor vera v Kristusa. Toda ali ste gotovi, da tudi vaši otroci to razumejo in tako vidijo? O svoji veri in zaupanju v Boga se z otroki odprto in odkrito pogovarjajte. Ni dovolj, če z njimi govorite le o materialnih stvareh ali okoliščinah. Zavestno se morate truditi, da jim poveste, kako je Jezus Kristus trden temelj, na katerem lahko gradijo svoje življenje.

Zvesti Bog, zaupam vate. Vem, da lahko računam nate v vsakršnih okoliščinah, ne glede na to, kako slabo kaže. Prosim te, da bi tudi moji otroci zaupali vate. Amen.

6.7 Učenje dolgoročne uravnovešenosti in trdnosti

Nekateri otroci, za katere se zdi, da se dobro odzivajo na trenutne težave, ki jih doživljajo ob ločitvi, lahko zabredejo v težave pozneje. Potem ko ste jim pomagali, da so dosegli občutek ravnovesja v trenutnem položaju, jim morate po korakih pomagati tudi k temu, da se bodo izognili dolgoročnim posledicam ločitve. Veliko stvari lahko storite, da jim pomagate zmanjšati in odstranjevati posledice na čustveni ravni, na ravni

prihodnjih odnosov in duhovnega življenja.

Vedeti, da bo vaš otrok čutil posledice ločitve tudi kot odrasel, vam lahko vzame pogum. Toda pod Božjim vodstvom se vaši otroci lahko naučijo živeti zdravo in ustvarjalno. Zaupajte Bogu svoje otroke in jim bodite vsak dan vzor Božje ljubezni do njih. Ne pozabite, da otrokom ne boste mogli pomagati uravnovesiti življenja, če jim sami ne pokažete, kakšno je takšno življenje. Osrčite se. Če ste v osebnem odnosu z Jezusom Kristusom in se trudite, da bi mu služili, potem ste v Božjih rokah in vas njegova navzočnost varuje. Psalm 121, 5-8 izraža Božjo obljubo tebi in otrokom, da vas nikdar ne bo nehal varovati pred zlom.

Gospod je tvoj varuh, Gospod je tvoja senca nad tvojo desno roko. Podnevi te ne bo udarilo sonce ne luna ponoči. Gospod te bo varoval vsega hudega, varoval bo tvoje življenje. Gospod bo varoval tvoje odhajanje in prihajanje, od zdaj in do večnosti.

(Ps 121,5-8)

Kristina Coop Gordon, Donald H. Baucom:

RAZUMEVANJE PREVARE V ZAKONU: SINTEZNI MODEL ODPUŠČANJA, 2. del

(Vili Granda, prosti prevod)

Zaznavni standardi

Prva naloga je prepoznati in oceniti potrebo po odpuščanju. Za začetek tega procesa mora najprej priti v zavest občutje prevare. Klinična opazovanja so pokazala, da se odpuščanje začne, ko spoznamo, da je norma ali standard (kako nekdo verjame, da bi se ljudje morali obnašati) - predvsem standard lastne notranjosti oz. duševnosti - prekršen, ker se je nekdo obnašal nepravilno. Nepojasnjena in nepričakovana kršitev teh pravil ima velik vpliv na počutje ranjene osebe. To lahko omaje obstoj samega standarda, predvsem s kršitvijo na področju neoskrunljivega oz. svetega; potem ni več nikakršne zaščite pred ponovnimi kršitvami. Ta negotovost se pozna pri sposobnosti ranjenega partnerja za načrtovanje prihodnosti, lahko povzroči občutek zmedenosti in izgubo nadzora nad seboj.

Težavnost odpuščanja je povezana z različnimi dogodki in njihovo relativno pomembnostjo za kršeni standard. Nekdo nima potrebe po odpuščanju drugim ljudem, ima ga za manjše razočaranje ali manjšo nadlogo; po drugi strani pa so nezvestoba, prevara in nasilje nekaj, kar zahteva dejanje odpuščanja. Občutek kršitve se krepí ali omili glede na to, ali soudeleženi partner predhodno pozna standard; če ga priznavata in sprejemata oba partnerja, je ugotovljena prevara večja in odpuščanje težje. Če oseba občuti ranjenost kot zasluženost, sama kršitev ni tako ostra (skladno s pravilom »eno slabo dejanje zasluži drugo slabo dejanje«). Če se ranjeni partner zaveda, da je tudi sam kršil pravila medsebojnega razmerja, lahko gleda na partnerjevo obnašanje kot na »naslednji korak« v uravnoteženju medsebojnega odnosa. Če pa ranjenost nima jasnega opravičila ali čustvenega ozadja, hkrati pa ni naravni odgovor na obnašanje drugega partnerja, lahko to v ranjenem partnerju povzroči občutek zmedenosti in nezaščitenosti, saj ni mogel predvideti niti nadzorovati nastalega položaja.

Domneva razdora

Ljudje se zanašajo na to, da se dogodki vrstijo po pravilih in predvidevanjih. Kadar pa dogodek ali njegova posledica ne ustreza običajnim domnevam, kako naj svet »deluje«, se začnejo spraševati o osnovnih izhodiščih, kar lahko povzroči izgubo vere v načrtovanje prihodnosti. Pogosto npr. domnevajo, da je svet varen in dober. Toda ta domneva se lahko omaje ob naravni nesreči - nenadoma svet ni več videti tako varen. Podobno delujejo naša notranja razmerja: nagnjeni smo k temu, da se zanašamo na nedogovorjene domneve

ter prepričanje o partnerju in medsebojnem razmerju. Ob veliki prevari pa se celoten sistem v nas zlomi, prevzame nas zmedenost in izguba zaupanja v prihodnost.

Funkcije

Po izsledkih strokovnjakov za odpuščanje ranjeni partner pogosto ugotavlja, da je bil zunanji in notranji partnerjev namen prizadeti bolečino. To pa navadno ne sproži potrebe po odpuščanju, prej ga zelo oteži. Namerna dejanja, ki povzročajo bolečino, vplivajo na negativno stališče do ranjenega partnerja. Odpuščanje je močno odvisno od tega, koliko lahko soudeleženi partner prepriča ranjenega partnerja, da ni imel slabih namenov. Sicer ta lahko razmišlja npr. moj partner je to storil, ker je sebičen; moj partner je to storil, ker ne želi biti zvest. Dokler je naše domnevanje tako negativno ali izkrivljeno, naravnano proti partnerju, ranjeni partner nima možnosti odpustiti.

Najbolj važno pri tem je priznanje soudeležene partnerja in njegovo kesanje. Iskreno opravičilo lahko zelo omili negativna čustva pri ranjenem partnerju. Iskreno kesanje s priznanjem lastne krivde je izredno pomembno dejanje, posebno zato, ker jasno pokaže, da je žrtev dejansko žrtev. Opravičilo tudi zmanjša verjetnost za ponovitev prevare. Če pa se soudeleženi partner svojega dejanja ne kesa, obstaja velika verjetnost, da bo dejanje ponovil.

Marija Cigoj:

VIŠNJEGORSKI PASIJON 2011

Pred velikonočnim tridnevjem me je Cvetka povabila na ogled pasijona, ki so ga pripravljali v župniji v Višnji Gori. Ker sem si pred leti že ogledala škofjeloškega, sem omahovala, ali naj grem še v Višnjo Goro. A odločila sem se in s Cvetko sva odšli na uprizoritev na velikonočno nedeljo zvečer. In resnično mi ni žal!

Praznični večer je bil lep, vzdušje pred uprizoritvijo v dolini za župnijsko cerkvijo sv. Tilna pa polno pričakovanj. Po kratkem nagovoru g. župnika se je pasijon začel. Vse je potekalo brezhibno.

Dogajanja ne bi znala bolje zapisati, kakor ga je g. Miha TRPIN, ki je tudi sam sodeloval, sicer ne kot igralec, ampak z nasveti, idejami, predvsem pa z moralno podporo in molitvijo:

Glejte ceno našega rešenja!

22. aprila 2011, na veliki petek, je Višnja Gora doživela prvo uprizoritev pasijona, ki je bila za naše starodavno mesto velik in zelo pomemben dogodek. Štirinajst let, preden je Krištof Kolumb odkril Ameriko, je Višnja Gora leta 1478 dobila mestne pravice. Širši slovenski javnosti je postala poznana tudi po povesti Kozlovska sodba v Višnji Gori Josipa Jurčiča. Čeprav se sosednja kraja Ivančna Gorica in Grosuplje kot sedeža občin razvijata precej hitreje, je Višnji Gori uspelo ohraniti svojo istovetnost, ki temelji na njenih geografskih, zgodovinskih in kulturnih danostih. V časih, ko enoličnost predstavlja veliko grožnjo, je obvarovala svojo posebnost, ki jo v zadnjih letih celo krepi, in dosega novo prepoznavnost.

Brez dvoma gre to pripisati tudi neutrudnemu prizadevanju, da bi živeli iz resnične vere v Boga. Župnija v Višnji Gori je tako postala gibalo, središče in izvir, ki mesto bogati z novimi pobudami. Leta 2009 se je posvetila brezmadežnemu Srcu Marije, Kraljice ljubezni, in svečane posvetitve so se udeležili prebivalci mnogih krajev iz vse Slovenije. Marija, ki vedno vodi k Jezusu, nas je tako pripeljala do tega, da se je letos zgodil še prvi Višnjegorski pasijon.

Zamisel se je januarja porodila župniku, g. Boštjanu Modicu. Začeli smo iz nič, ne vedoč, kako zahteven je načrt priprave in izvedbe take prireditve. Gotovo so bile v veliko pomoč njegove bogate izkušnje pri pisanju scenarijev in režiji oratorijev in živih jaslic, a vendarle je pasijon precej obširnejši in je potrebno

sodelovanje veliko ljudi. Obdobje priprav je trajalo zgolj štiri mesece. Prvi trije so minili v izdelovanju avtentičnih kostumov in rekvizitov: vsi, razen čelad za rimske vojake, so bili narejeni doma. Z veliko iznajdljivosti in uporabo različnih materialov nam je uspelo izdelati zares verodostojno opremo, ki je skupaj s prizoriščem, pripravljenim posebej za pasijon, poskrbela za nepozabno doživetje. Dolina za župnijsko cerkvijo svetega Tilna se je ponujala kot idealno mesto za postavitve scene. Kulise so pričarale dvorano zadnje večerje, trdnjavo Antonijo, kamor privedejo Jezusa pred Poncija Pilata, prebivališče kralja Heroda, pobočje hriba se je spremenilo v Oljsko goro, višje nad njim pa so se na večernem nebu zarisali trije križi: Golgota. Primerna osvetlitev, ki je poglede usmerjala k različnim prizorom, in dobro ozvočenje sta v tej akustični dolini dogajanje povsem približala občinstvu, ki je lahko čutilo, da je sredi te zgodbe. Dveurno predstavo je lahko spremljalo sede, dobro razporejene klopi pa so omogočale lep pogled na rahlo dvignjeno prizorišče.

Ker je bilo časa zelo malo, so nastopajoči - bilo jih je sedemdeset - imeli samo tri skupne vaje, na katerih so morali z vso opravo izvesti, kar je zahteval scenarij: uprizoriti trpljenje in smrt našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa. Zato je še toliko bolj osupljivo, kako prepričljiv je bil njihov nastop, ki je zmožal marsikaterega gledalca ganiti do solz. Razumljivo je bilo zadovoljstvo in navdušenje vseh nastopajočih ter občinstva ob izjemnem uspehu; na začetku je le redko kdo verjel, da se bo vse tako lepo izteklo. Župnikova vizija in njegova vztrajnost tudi v najtežjih trenutkih, ko je šlo vse narobe in bi človek najraje obupal, sta obrodili čudovite sadove - dogodek, ki ga bo Višnja Gora pomnila za vedno.

Toliko o vidnem, ne gre pa spregledati tega, kar je vidno le Bogu. Pasijon je bil velika izkušnja, ki je Višnjo Goro naučila pomembnih stvari, za katere upamo, da ostanejo v naših srcih. Predvsem je bila to duhovna izkušnja, saj je bil namen že od samega začetka ta, da bi bolje spoznali Jezusovo žrtev, ki nam je zaslužila spravo z Bogom za večno življenje. Geslo pasijona in povabilo k ogledu se je glasilo: "Glejte ceno našega rešenja!". Višnjegorski pasijon ni bil spektakel niti igra, temveč molitev. To je bil njegov največji uspeh. Spomnimo se nekaterih resnic, ki smo jih ob njem lahko živeli:

1. Vera ni le izvajanje verskih pobožnosti, da bi zadostili zahtevam Cerkve. Biti veren ne pomeni udejanjiti tisto najmanj, kar nam nalaga vest, ali pa ohranjati tradicijo po zgledu naših staršev. Vera je življenje, ko lahko damo Bogu vse, kar smo. Ob ustvarjanju pasijona smo spoznavali, da ima v Božjem načrtu vsakdo nezamenljivo mesto, da izrazi svoje sposobnosti. Kakor v pasijonu imamo tudi v življenju svoje vloge in Bog želi, da jih predano in dobro odigramo. Nimamo dveh življenj: zasebnega in verskega; življenje je eno samo. Kakor smo živeli za pasijon, naj vedno živimo za Boga: v vsakem trenutku pripravljeni storiti, kar je v naših močeh, da se izpolni Njegova volja.

2. Nemogoče si je zamisliti uspeh takega podviga, kakršen je bil Višnjegorski pasijon, brez ponižnosti, ki je prva med vsemi krepostmi. Potrebna je bila župniku, da je osebno povabil vsakega sodelujočega in mu pojasnil, kako lahko prispeva svoj delež k celoti, prav tako pa njim, da so zmogli sprejeti vse njegove napotke. Ni enostavno pridobiti k sodelovanju sedemdeset ljudi, ki z redkimi izjemami nikoli niso igrali v nobeni predstavi. Nič lažje se ni izpostaviti pred vsemi in tvegati, da ne bi zmogli, kar se od nas pričakuje. Vsak se je spopadel s svojimi strahovi in pomisleki. Toda krotkih in ponižnih src Gospod ne zametuje. Ko se človek v ponižnosti preda Božji volji, lahko slednji po njem uresniči čudovite reči, zatorej ohranimo tako držo.

3. Pasijon bi bil lahko skušnjava, da bi bolj kakor Bogu služili sebi: svojemu ugledu in napuhu. Namesto uprizarjanja največje skrivnosti odrešenja, bi v ospredje lahko postavili sebe. Vendar je pasijon ravno nasprotje tega - služenje. Služenje Bogu in bližnjemu. Bogu zato, ker nas premišljevanje Njegovih veličastnih del proslavlja med ljudmi, da bi Ga bolj spoznali in ljubili, obenem pa ljudem, saj je najvišje dobro, ki ga lahko storimo bližnjemu, to, da mu damo izkušnjo resnične vere. Ne nazadnje je bil pasijon veliko dobro za nas same. Jezus ni prišel na svet, da bi mu služili, temveč da bi On služil nam. V služenju smo podobni Jezusu in postajamo vredni Njegovega kraljestva.

4. Kdor pozna Višnjo Goro in njene prebivalce, bi morda pripomnil, kako je včasih težko nekaj storiti

skupaj. Pri Bogu pa nič ni nemogoče. Če se vse moči usmerijo k enemu, višjemu cilju, lahko to preseže vse razlike, drugačne poglede in nasprotovanja. Ko se iskreno trudimo ne za svoje ozke interese, temveč za nekaj, kar je dobro za celotno občestvo, nas Bog nagradi. Edinost je že od nekdaj preskusni kamen resničnosti vere. Tokrat se je Višnja Gora zares izkazala. Pasijon nas je povezal, da smo se bolj spoznali in zbližali, doslej ni sodelovalo skupaj še nikdar toliko ljudi. Jezus je zato umrl, da bi mi imeli življenje in da bi ga imeli v izobilju. Če ostanemo v edinosti, ostanemo v Njem, in kdor je v Njem, bo imel večno življenje.

5. Pasijon ni enkratni dogodek, ampak ustvarjanje, proces. Preveč različnih vidikov vključuje, da bi ga mogli doumeti in zaobseči naenkrat. Ogromno dela je bilo opravljenega v Višnji Gori, da je bil uprizorjen trikrat: 22. aprila na veliki petek (skupaj z obredi tega dne), 24. aprila na veliko noč in 14. maja. Žal je dež preprečil, da bi ga do konca izvedli tudi 25. aprila, na velikonočni ponedeljek. To pa še ne pomeni, da je dela konec. Marsikaj bi se še dalo izboljšati, popraviti, dopolniti. Pasijon nikoli ni zares končan in tudi v našem življenju ne moremo že tu na zemlji doseči popolnosti. Kakor smo se pri pasijonu srečevali s težavami, izgubljali upanje, se bojevali s časom in sproti iskali nove rešitve, moramo tudi v življenju vztrajati na poti svetosti - ne glede na ovire. Le stalno prizadevanje, zavestne odločitve, vztrajanje v dobrem in zaupanje v Boga nas bodo vodili skozi preizkušnje. Bog večkrat pričakuje, da se v dobro svojega zveličanja odrečemo stvarjem, ki nas oddaljujejo od Njega. Vodi nas, a ne prepoznamo vedno Njegovega delovanja. Toda trud in vztrajnost vodita k cilju: kdor bo ohranil vero do konca, bo gledal Gospodovo obličje. Pri pasijonu nam je z Božjo pomočjo uspelo. Pokazal nam je, da smo sami slabotni in kaj z Njegovim blagoslovom zmoremo, zato nam je bil pasijon neprecenljivo darilo. Prizori iz doline za cerkvijo bodo v nas ostali vedno živi, nepresahljivi vir navdiha, smerokaz in priložnost, da se Bogu nenehno zahvaljujemo. Za življenje, za vero in za Njegovo ljubezen do nas.

6. Višnjegorski pasijon je bil za vsakogar, ki ga je videl in doživel oziroma bil pri njem kakor koli udeležen, globoko in ganljivo doživetje. Posebna milost je, ko pred seboj gledamo velike duhovnike, rimske vojake, tempeljsko stražo, Heroda, Pilata, žene, apostole in Jezusa. Kot Beseda in pod podobo kruha in vina je vsak dan navzoč med nami v sveti daritvi, evharistiji. Toda videti Jezusa živega ... Pasijon je pomagal naši neveri. Doživeli smo Njegovo resnično navzočnost med nami. Jezus ni le zgodovinska osebnost, spomin ali simbol, je oseba, živi Bog, ki mu ni vseeno za nas. Z Njim imamo lahko zaupen odnos, saj nas razume in ljubi. Nihče nima večje ljubezni od tistega, ki da življenje za svojega prijatelja. Jezus je res živel, res je umrl, toda zares je tudi vstal in živi. Jezus živi tudi zdaj, tudi za nas, tudi zame.

7. Ko je s svojim življenjem plačal ceno, potrebno, da se človek reši suženjstva greha in da se izpolni Božji načrt za odrešenje človeštva, je izpričal svojo brezpogojno ljubezen. Želel je, da ta ljubezen ostane med nami kot trajno znamenje Njegove resnične navzočnosti. Pasijon nam je omogočil, da smo jo bolj začutili, da bi jo mogli prepoznati v dogodkih našega vsakdana in jo ceniti bolj kakor navidezne dobrine, ki nas ne morejo zadovoljiti in potešiti hrepenenja naše duše. Ponudil nam je priložnost, da okrepimo duha razlikovanja med dobrim in zlom: v svetu in v nas samih. Dal nam je novih moči, da bomo v svojih odnosih lažje dajali prednost ljubezni, dobroti, sočutju, sodelovanju, potrpljenju in zvestobi ter zavrnilli skušnjave in se uprli vsemu, kar je sad naših slabosti, kar je navidez udobno in trenutno koristno, a v svojem bistvu nasprotno resnici. Zvesti Jezusovi ljubezni v preizkušnjah bodo deležni tudi Njegovih zasluženj in večne sreče. Vse drugo propade, le ljubezen ostane za vekomaj naše edino bogastvo pri Bogu. Ljubezen je smisel življenja.

Višnjegorski pasijon je popolnoma uspel v najglobljem pomenu te besede - Bog je sprejel našo skupno molitev in Ljubezen je bila v Višnji Gori znova ljubljena. Za odprta srca, ki so doumela Jezusovo žrtev, ta ni bila zama. Spoznali smo ceno našega rešenja. Bogu hvala.

Hvala g. župniku Boštjanu Modicu za pogum in vztrajnost pri nastajanju višnjegorskega pasijona ter g. Mihi Trpinu za njegove besede. In res je g. župnik, kar ste dejali: meni in mnogim drugim ste tako približali Jezusa, da smo ga lahko le še bolj vzljubili.

Cvetka Lavrič:

POT ROMARJEV: ŽALOSTNA GORA-VESELA GORA-ZAPLAZ

8. maja 2011 smo se v zgodnjih urah odpeljali do Mokronoga, do zbirališča nas srčkov. V lepem sončnem jutru smo odšli do cerkve na Žalostni Gori, kjer smo se zbrali vsi romarji. V cerkvi smo prejeli Božji blagoslov in se po trasi stare romarske poti odpravili na Zaplaz prek Šentruperta in Vesele Gore. Tako se posrečeno združujejo prvine romanja (blagoslov romarjev na začetku poti, molitev pri znamenjih in križih med potjo, sveta maša ob zaključku) in sodobno pohodništvo. Teh 28 km smo nekateri prehodili v 6 urah, drugi pa so potrebovali več časa, vsak po svojih močeh.

Srčkov je bilo 13 (Marija, Gena, Roman, Zdenka, 2 Cvetki, Nevio, Štefka, Bernarda, Alenka, Anica, Vilma in Vinko), skupaj z drugimi udeleženci pa nas je bilo več kakor 40. Na vsaki »postaji« so se nam namreč pridruževali novi romarji. Zastopali smo skoraj vso Slovenijo. Prišli smo iz Ljubljane, Primorske, Gorenjske, Notranjske in Dolenjske.

Že po prvem spustu po gozdu je bila prva postaja. Prijazni domačini so nam postregli s kavico, »ta kratkim«, sendviči, doma pečenimi kruhki in slastnim pecivom. Ponudili so nam, da hrano vzamemo tudi s seboj. Nato smo šli po dolini, med dišečimi travniki, obkroženimi z grički, ki so zaznamovani s cerkvicami po vrhovih. Toplo sonce, pogovori in molitve ob vsakem znamenju - pot nas je hitro pripeljala do naslednje postaje: cerkve sv. Roka. Tam smo zmolili in veselo zapeli. Zunaj nas je spet čakala obložena stojnica z okusnimi, doma pripravljenimi dobrotami. Bile so res dobre. Postregli so nam tudi s toplim čajem. Kar ostali bi tam!

A nismo. Šli smo naprej proti Veseli Gori. Vmes smo »ta zadnji« malo zašli, ker so nas pogovori in lepota narave čisto prevzeli. Obiskali smo tudi grob blaženega Lojzeta Grozdeteta in se mu priporočili.

Na Veselo Goro smo prisopihali, ko so »ta hitri« že odhajali, in tudi stojnico z dobrotami so že pospravili. Mi pa smo v miru zapeli in zmolili v cerkvi, kakor je v navadi romarjev. Nato smo si postregli iz nahrbtnikov. Najedli smo se in se preoblekli, saj nas je sonce že pošteno ogrelo. Z novimi močmi smo nadaljevali pot, a ne brez zapletov - en del jih je odkorakal po svoje. Ho-dili smo v manjših skupinah, kar je bila prednost za

pogovore. V gozdu pa smo utihnili, da smo slišali koncert, ki so nam ga pripravili ptički. Užitek v popolnosti! Pot je bila res čudovita. Še siva čaplja nas je pozdravila z vrha drevesa. Vedno znova ugotavljamo, da je Slovenija najlepša, pa tudi ljudje so prijazni in dobrosrčni.

Skupaj smo se dobili na kosilu. Ker je bilo troje romarjev kar precej utrujenih in je bila priložnost, so se s prijaznim domačinom, ki se je odpravljal k maši na Zaplaz, odpeljali del poti do cilja z avtom. Ugotavljali smo, da bi nam bilo veliko ljubše, če bi se maša začela uro pozneje, ob 15. uri, da nam ne bi bilo treba tako hiteti. Čeprav smo sv. mašo nekateri

zamudili, smo bili zelo veseli, da smo prišli do cilja.

V cerkvi na Zaplazu smo si ogledali nov mozaik p. Marka Rupnika v čast blaženemu Alojziju Grozdetu. Mozaik kot prava in velika umetnina nagovarja že sama po sebi. Po maši nas je Bog blagoslovil še z dežjem. Pohiteli smo na avtobus, da nas je pripeljal do naših konjičkov.

To je bilo zame čudovito romanje in me bo spremljalo vse leto. Večkrat podoživljam trenutke velike milosti in blagoslove, ki so mi bili podarjeni. Drugo leto se spet vidimo na tej romarski poti!

ROMANJE V BENEČIJO

Rana ura - zlata ura je veljala tudi za nas romarje, ki smo se odpravili v nedeljo, 10. aprila, v Benečijo.

Sonce, ki nas je že zjutraj pozdravljalo pred uršulinskim samostanom v Sv. Duhu, kjer nas je čakala organizatorica s. Meta, nam je obetalo lep dan. Ko pa se nas je zbralo še vseh trinajst in naš vodnik Edo, o tem ni bilo več nobenega dvoma. Po molitvi na avtobusu smo se samo še prepustili v roke našemu Stvarniku in varni vožnji našega šoferja ter uživali.

Cesta se je vila do Nove Gorice, skozi Vrtojbo, Krmin (Cormonos), Čedad (Cividale) in druge kraje, kjer so nas ob poti spremljali urejeni vinogradi in hiše ter prekrasni pogledi na zasneženi Kanin, Rombon, Matajur in druge gore. Edo nas je kot planinski vodnik med vožnjo opozarjal, katero goro, hrib ali planoto vidimo. Izvedeli pa smo tudi marsikaj zanimivega o Langobardih, Beneških Slovencih, narečjih v teh krajih in še marsičem drugem.

Po vijugasti cesti mimo postaj križevega pota smo se pripeljali na Staro Goro. Samostanska cerkev Matere Božje stoji 618 metrov visoko in je eno najstarejših svetišč v Italiji. Po ogledu kripte, ki je najstarejši del in sega v rimsko poznoantično obdobje ter je posvečena nadangelu Mihaelu, smo pri Devici Mariji

boh odkrit«, o katerem se zgodovinarji pripravajo, ali je to res slovenščina, kar bi pomenilo še starejši zapis od Brižinskih spomenikov.

Potem smo si ogledali baziliko Marijinega vnebovzetja, ki skriva nešteto zakladov, a so jo ravno obnavljali. Nazadnje pa smo šli še v molilnico Svete Marije, resnično zgodovinsko-umetnostni objekt. Očarali so nas kipi, freske in štukature, ki so se ohranili iz 7. stoletja in jih zgodovinarji še vedno preučujejo.

Na koncu smo se sprehodili čez osrednji del mesta, popili kavico in prečkali Hudičev most, ki se ga drži zanimiva legenda in pod katerim teče Nadiža, ter šli mimo raznovrstnih stojnic z vsem mogočim - od cvetja do hrane. Če je bil sprehod čez mesto prava paša za oči, so bili sprehodi v prej omenjenih cerkvah, kriptah in molilnicah prava paša za dušo.

zapeli slovensko pesem, prižgali svečke, vsak s svojo željo, ter se odpravili v svetišče, ki ga prvi pisni dokument opisuje l. 1175. V današnji podobi je bila cerkev pozidana in posvečena l. 1744. Njena posebnost je kip Marije z Detetom, ki je iz 15. st. in črne barve; z Marijinega obraza veje izjemna prijaznost. Po maši v italijanščini smo segli po naših popotnih torbah, se okrepčali in nadaljevali pot proti Čedadu.

V mestu, ki ohranja zgodovinske, umetnostne in kulturne spomenike langobardske civilizacije, smo si najprej ogledali muzej krščanstva. Med dragocenimi kiparskimi deli sta najopaznejša oltar vojvode Ratchisa in Kalistrova molilnica. Seveda je naredil na nas velik vtis napis na oltarju iz 5. st. »Radhis ide

je to res slovenščina, kar bi pomenilo še starejši zapis

IGNACIJEV DOM DUHOVNOSTI VABI

Vsi programi bodo potekali v Ignacijevem domu duhovnosti, z začetkom ob 18. uri in zaključkom s kosilom okoli 14. ure.

DUHOVNE VAJE V TIŠINI

Za vse, ki želite poglobiti osebni odnos z Bogom in bolj zaživeti kot svobodni Božji otroci, med seboj pa kot bratje in sestre. Primerne za tiste, ki že imate izkušnje osebnih molitv oziroma ste se že udeležili vikendov uvajanja v molitev in meditacijo.

Kdaj: od 12. do 17. avgusta 2011 (5-dnevne osebno vodene, primerne za vse)

Vodi: p. Ivan Platovnjak

ŠOLA ODPUŠČANJA

Duhovne vaje za vse, ki želijo doživeti, da je odpuščanje močnejše od obujanja mrtvih.

Kdaj: od 3. do 5. junija 2011

Vodi: p. Ivan Platovnjak

VIKEND O LOGIKI KRŠČANSKEGA SAKRALNEGA PROSTORA

Za vse, ki želijo teoretično in izkustveno spoznati nekatere vidike sakralne umetnosti v Ljubljani.

Kdaj: od 29. do 31. julija 2011

Vodita: prof. Jožef Muhovič in p. Viljem Lovše

KAKO POSLUŠATI BOGA

Za vse, še posebej za mlade, ki se želijo učiti prepoznavati Božjo govorico sredi svojega vsakdana.

Kdaj: od 9. do 11. septembra 2011

Vodita: p. Viljem Lovše in p. Joško Zajec

ODMIK ZA MOŠKE 1

Namenjen moškim, ki želijo bolj ustvarjalno in zavestno živeti svojo moškost v odnosu do sebe, drugih, sveta in Boga. Način dela je seminarski: predavanje, osebno delo in skupni pogovor.

Kdaj: od 16. do 18. septembra 2011

Vodijo: p. Viljem Lovše, p. Ivan Platovnjak in p. Joško Zajec

Informacije in prijave pri Sonji Pungertnik vsak delovni dan med 8. in 14. uro na tel. številkah 051 613 374 in 01 23 22 077 ali e-naslovu zsi@rkc.si.

Prijava naj vsebuje naslednje podatke: ime in priimek (uradno, kot je zapisan v osebni dokumentu), točen naslov stalnega bivališča (ulica, hišna št., kraj in poštna št.), kraj in datum rojstva, državljanstvo (v kolikor ni slovensko).

ROMANJE V ŠPANIJO

Romanje za mlade po stopinjah sv. Ignacija Lojolskega z naslovom Dar sem, ki ga lahko podarim, bo potekalo od 18. do 28. julija 2011: Nica, Lurd, Lojola, Javier, Manresa, Montserrat, Barcelona, Ljubljana. Organizirajo ga Ignacijev dom duhovnosti in agencija Camino. Namenjeno je mladim od 18. leta naprej in mladim po srcu, ki želite globlje doživeti dragocenost svojega življenja v Kristusovem objemu! Vodi p. Viljem Lovše. Prijave sprejema Silvia po e-pošti romanje.ignacij@gmail.com ali na telefonski številki 031 709 763. Več informacij: <http://zsi.rkc.si/>

ROMANJE ZA MIR PO JAKOBOVI POTI

Skupnost krščanskega življenja in Ignacijev dom duhovnosti vabita na Romanje za mir, ki bo potekalo po delu Slovenske Jakobove poti, od Slovenske vasi pri Brežicah, do Sv. Jožefa v Ljubljani. Na pot se bomo podali peš ali s kolesi. Romanje bo potekalo od 25. do 31. julija, ko se bo sklenilo s skupnim praznovanjem godu sv. Ignacija v cerkvi sv. Jožefa z mašo ob 16. uri. Število romarjev je omejeno. Informacije in prijave: Samo Štern, tel. 031 706 768, e-pošta: romanjezamir@gmail.com.

OGLASI, OBVESTILA

Srečanje skupine SRCE bo spet v ponedeljek, 27. junija 2011. V tem šolskem letu bosta še poletni srečanji.

Prostovoljne prispevke lahko oddate na vsakem srečanju skupine SRCE **Cvetki Videnič**. Če vam bolj ustreza, jih lahko nakažete na transakcijski račun Duhovnega središča sv. Jožefa št. 02014-0253671357, s pripisom: **za skupino SRCE** (darovi za Duhovno središče, Nova Ljubljanska banka, d. d., podružnica Moste).

Svetovalnica za pomoč ljudem v stiski: v DSJ-ZSI deluje svetovalnica za pomoč ljudem v stiski, v kateri strokovnjaki pomagajo v osebnih stiskah, pri težavah v odnosih, pri vzgoji in partnerstvu, tudi razvezanim in glede oseb s posebnimi potrebami.

Informacije in naročanje: vsak delovni dan med 13. in 14. uro po tel. 01/2322-077.

Bralci glasila SRCE ste nagovorjeni, da ga popestrite in obogatite s svojimi prispevki. Pošljite jih na e-naslov marija.cigoj@gmail.com ali helena.skrlep@gov.si.

Urejena je **spletna stran** skupine SRCE. Obiščite jo na naslovu <http://srce.rkc.si/>.

Objavljene so novice in obvestila, ogledate si lahko vse številke glasila SRCE, arhivske mape, fotogalerijo. Zaželjeni in dobrodošli so predlogi za objavo na spletni strani. Pošljite jih na e-naslov igor.ribic@ijs.si.